

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 6 Ca 232/2007 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 31. 1. 2011 kasační stížnost proti shora uvedenému opravnému usnesení Městského soudu v Praze. Prvním výrokem tohoto opravného usnesení bylo opraveno záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2010, č. j. 6 Ca 232/2007 - 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 6. 2007, č.j. 570/170/07-Do. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty ze dne 6. 12. 2006, zn. 279/BK/SR/06/Ha/roz, kterým byl vysloven nesouhlas s umístěním stavby „Chaty Sudoměřice-Mlýnky“. Druhým výrokem

opravného usnesení bylo opraveno záhlaví usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2010, č. j. 6 Ca 232/2007 - 60, kterým bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o kasační stížnosti proti výše uvedenému rozsudku. V případě obou výroků šlo o opravu záhlaví tak, že v nich bylo změněno jméno žalobce, které správně zní „J. B.“.

II. Obsah kasační stížnosti

[2.] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že chybné uvedení jeho jména v záhlaví dvojice rozhodnutí městského soudu nebylo pouhou písařskou chybou, kterou by bylo možno opravit postupem dle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy opravným usnesením, neboť pokud byl v původní verzi obou opravovaných rozhodnutí žalobce označen jako „M.B.“ bez identifikace datem narození, byla tato rozhodnutí adresována zcela jiné osobě, neboť žalobce se jmenuje J. B. Napadá proto zmatečnost napadeného usnesení, neboť institut opravy písařských chyb má sloužit pouze k odstranění písařských nedostatků, nikoli ke změně adresátů individuálních právních aktů. Poukazuje přitom na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 1994, sp. zn. 4 Cdo 4/94, podle nějž se oprava označení účastníka řízení v úvodní části rozsudku týká i výroku rozsudku. Nadto upozorňuje, že v jeho případě byla lhůta k podání kasační stížnosti zachována, neboť městský soud jej v napadeném usnesení chybně poučil tak, že kasační stížnost není přípustná, což ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu za analogického užití § 240 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, znamená prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti na čtyři týdny.

[3.] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit usnesení městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Obsah soudního spisu

[4.] Ze soudního spisu zdejší soud zjistil, že usnesení městského soudu napadené kasační stížností bylo vydáno dne 30. 11. 2010 a v poučení o opravném prostředku bylo uvedeno, že proti němu není přípustná kasační stížnost. Stěžovateli bylo usnesení doručeno dne 3. 1. 2011 (doručenka na č. l. 72 soudního spisu). Stěžovatel podal kasační stížnost dne 31. 1. 2011 prostřednictvím elektronické podatelny (zpráva o doručení na č. l. 76 soudního spisu).

IV. Posouzení přípustnosti kasační stížnosti

[5.] Nejvyšší správní soud musel nejprve posoudit přípustnost kasační stížnosti, neboť byla podána více než dva týdny po doručení napadeného usnesení stěžovateli, což vzbuzuje pochybnosti o její včasnosti.

[6.] Nejprve je třeba uvést na pravou míru, že přípustnost kasační stížnosti proti opravnému usnesení není vyloučena ustanovením § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jak uvedl ve svém poučení městský soud. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2007, sp. zn. 4 Ans 3/2006 (publ. pod č. 1177/2007 Sb. NSS), kde uvedl: *„Proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná, a to i v*

případě, že byl opravován výrok o náhradě nákladů řízení; předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy."

[7.] Poučení městského soudu o nepřípustnosti kasační stížnosti bylo tedy opravdu chybné a stěžovatel má pravdu, že je v takové situaci nutno na běh lhůty k jejímu podání aplikovat právní názor obsažený například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 1 Afs 27/2006 (publ. na www.nssoud.cz): „*...písemné vyhotovení rozsudku musí, mimo další zákonem stanovené náležitosti, obsahovat i poučení o opravném prostředku. Obdobnou náležitost musí podle § 55 odst. 5 s. ř. s. obsahovat i písemné vyhotovení usnesení. Na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 204 odst. 2, § 240 odst. 3) však s. ř. s. neobsahuje úpravu, která by stanovila řešení pro případ, kdy soud této povinnosti nedostojí a účastníka o opravných prostředcích nepoučí nebo jej poučí nesprávně o lhůtě a soudu, u něhož lze opravný prostředek podat. Nejvyšší správní soud již ve svém dřívějším rozhodnutí (srov. usnesení ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 As 25/2005 - 70) vyslovil, že uvedenou situaci lze vyřešit za použití analogie s úpravou obsaženou v občanském soudním řádu v souvislosti s dovoláním (§ 240 odst. 3), které je institutem nejbližším kasační stížnosti. Lhůta stanovená v § 240 odst. 3 o. s. ř. prodlužuje při vadném poučení lhůtu k podání dovolání dvojnásobně. V témže poměru k obecné délce lhůty k podání kasační stížnosti je proto třeba aplikovat § 240 odst. 3 o. s. ř. na lhůtu k podání kasační stížnosti v případě vadného poučení; jestliže tedy soudní řád správní stanoví k podání kasační stížnosti lhůtu dvoutýdenní (§ 106 odst. 2), v důsledku vadného poučení je třeba za včasnou považovat takovou kasační stížnost, která je podána ve lhůtě čtyř týdnů po doručení rozhodnutí.*"

[8.] To v nyní posuzovaném případě znamená, že lhůta pro podání kasační stížnosti začala sice plynout již dne následujícího po doručení napadeného opravného usnesení stěžovateli, nicméně v důsledku chybného poučení o nepřípustnosti opravného prostředku trvala čtyři týdny. Počala tedy plynout dne 4. 1. 2011 a skončila po čtyřech týdnech, tedy 31. 1. 2011. Kasační stížnost podaná právě toho dne prostřednictvím elektronické podatelny byla tudíž včasná a Nejvyšší správní se jí bude zabývat meritorně.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[10.] Stěžovatel brojí proti „nezákonnosti a zmatečnosti" napadeného rozhodnutí. Zmatečnost rozhodnutí spočívá ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „*v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce,*" na nyní posuzovaný případ tedy toto ustanovení ve skutečnosti vůbec nedopadá, neboť stěžovatel nic takového netvrdí. Zdejší soud proto kasační stížnost posoudí pohledem ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), neboť právě k němu, tedy k „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,*" patrně stěžovatel míří svou poznámkou o nezákonnosti napadeného usnesení.

[11.] Nejvyšší správní soud ovšem žádnou takovou nezákonnost neshledal. Jak bylo rekapitulováno výše, městský soud udělal ve dvou svých rozhodnutích, konkrétně v rozsudku o zamítnutí žaloby ze dne 23. 2. 2010 a v usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti ze dne 11. 10. 2010, totožnou chybu, když stěžovatele označil jako M. B., přestože

se jmenuje J. B.. V obou rozhodnutích ovšem osobu stěžovatele správně konkretizoval uvedením jeho bydliště, osobou právního zástupce a spisovými značkami rozhodnutí, o něž v daných řízeních šlo. Nemohla tak ani podle Nejvyššího správního soudu vzniknout rozumná pochybnost o tom, že adresátem obou těchto soudních rozhodnutí byl stěžovatel a nikdo jiný, ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by kromě něj na adrese B. 138 bydlel ještě nějaký jiný nositel téhož příjmení, který by se mohl domnívat, že rozhodnutí adresované „M.B., bytem B. č.p. 138," je adresováno právě jemu. Taková chyba v křestním jménu je tedy skutečně pouze písařskou chybou. Písařskou chybu je pak namístě opravit právě postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s., podle nějž *„předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci."* Právě to v nyní posuzovaném případě předsedkyně senátu učinila a vydala opravné usnesení, přičemž do záhlaví tohoto opravného usnesení uvedla nyní i datum narození stěžovatele, aby tak zcela odstranila jakékoli pochybnosti o identitě stěžovatele. Uvedení data narození v záhlaví rozhodnutí sice není automatickou povinností soudu, jak se chybně a bez podkladu v s. ř. s. domnívá stěžovatel, v daném případě bylo však ze strany městského soudu namístě.

[12.] Za této situace Nejvyšší správní soud neshledává, že by byl postup městského soudu nezákonný, či že by městský soud nesprávně posoudil právní otázku. Městský soud postupoval plně v intencích § 54 odst. 4 s. ř. s.; ostatně jiný postup k napravení chyby, kterou učinil ve dvojici opravovaných rozhodnutí, mu s. ř. s. ani nenabízel. Postupoval navíc i v souladu s právním názorem vztahujícím se k dřívější úpravě, jak byl vyjádřen v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 1994, sp. zn. 4 Cdo 4/94, na který stěžovatel sám upozorňuje. Podle tohoto rozsudku je sice nesprávné uvedení jména účastníka řízení chybou, tato chyba má však být napravena právě formou opravného usnesení: *„Pokud je označení některého z účastníků v záhlaví rozsudku nepřesné, provede soud jeho opravu podle ustanovení § 164, věta druhá, o.s.ř., tedy vydáním opravného usnesení."*

[13.] Městský soud tak postupoval zcela v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s., ba i v souladu s judikaturou, na kterou stěžovatel poukazuje. Zmýlil se pouze v poučení o možnosti opravného prostředku, toto pochybení však napravil zdejší soud tím, že stěžovatelovu kasační stížnost coby přípustnou meritorně projednal, neboť stěžovateli v souladu se svou předchozí judikaturou poskytl velkorysejší čtyřtýdenní lhůtu.

VI. Závěr

[14.] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost meritorně projednal, ovšem ze shora vyložených důvodů soud shledal, že není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu